

F. Covell en E. Feazy over hun doop

F. (Francis) Covell (1808-1879) over zijn doop

overgenomen uit Gevonden door de Opperherder

De twee dagen na zijn doop door onderdompeling voelde Mr. Francis Covell zich zo begenadigd, dat hij zei: 'Wanneer hij dit zou beseffen, zou zelfs de zwakste deze inzetting ondergaan.'

*****

E. (Enoch) Feazey (1836-1905) over de Doop en zijn eigen ervaring

overgenomen uit Nagelaten Brokken Deel 2

Gods volk stemt met elkaar overeen, betreffende de fundamentele punten van ons allerheiligst geloof, maar velen van hen verschillen van mening over het onderwerp van de doop der gelovigen. Ik heb mensen ontmoet voor wie ik goede hoop heb, maar die toch geringschattend spraken over deze ordinantie, en die het Goddelijk gebod van de aanbiddelijke Verlosser behandelden als had het geen waarde. Het is niet ongevoel om mensen te horen zeggen: 'O, ik heb de doop nooit gezien en ik maak me er ook niet druk over.' Hierdoor laten zij hun onwetendheid zien en tonen zij dat zij de zin van de Geest over dit onderwerp niet begrijpen.

Mijn belangrijkste bedoeling en verlangen in dit schrijven is het bemoedigen van de zwakken in het geloof die trachten naar de ordinantie van Gods huis te wandelen. Ik heb gemerkt dat sommigen zich proberen te verschuilen onder de mantel van de goede en hoogbevoorrechte dienaren Gods, zoals Huntington, Chamberlain, Irons en anderen die geen Baptisten zijn. Maar zou het niet veel beter zijn om naar het Woord Gods te verwijzen en uit te zoeken wat de geboden van de dierbare Verlosser Zelf zijn? Als de kinderen Gods Zijn Woord meer zouden lezen en ernstiger werden geleid om door gebed en smeking de zin van de Geest te leren kennen, dan zou er bij sommigen niet zo'n verlangen kenbaar zijn om de bestaande hindernissen te doorbreken, en wat wel de 'open communion' (deelname aan het avondmaal, ook voor niet gedoopten) genoemd wordt, in te stellen. Het is overduidelijk dat de doop en des Heeren avondmaal door Christus Zelf aan Gods Kerk geschonken zijn. Deze ordinanties waren Gods eniggeboren Zoon dierbaar en heilig, en daar mag niet lichtvaardig over gesproken worden.

Toen het God in Zijn liefde en barmhartigheid behaagde mijn arme, door de zonde doortrokken ziel van de macht van het kwaad en de vloek van een verbroken wet te verlossen, door Zijn geliefde Zoon Jezus Christus aan mijn hart te openbaren als mijn Wet-Vervuller, barmhartige Hogepriester en aanbiddelijke Zaligmaker en Verlosser, werd ik als het ware in deze volheerlijke Persoon opgenomen. Ik sprak tot Hem en ik sprak over Hem en voelde mijzelf als een monument van Zijn rijke barmhartigheid en genade. Ik werd in staat gesteld Hem voor eeuwig als mijn Deel op te eisen, want Hij had zo genadiglijk mijn zonden

weggedaan door het offer van Zichzelf, en ik voelde Hem als volkomen lieflijk, en als de Voornaamste onder tienduizend. Ik leefde enkele maanden in Zijn omarming, sprak over zijn goedheid, en zong luid over Zijn genade en barmhartigheid. Ook heb ik die verfrissende tekenen van Zijn liefde voor mijn ziel tot op de dag van vandaag niet vergeten. Terwijl ik aldus bevoorrecht was om aan Zijn geliefde voeten te zitten, naar Zijn zoete stem te luisteren, en door Zijn rijke gaven gevoed te worden, werd ik in staat gesteld zulk een schoonheid in Zijn Goddelijke Persoon te zien, dat ik uiterst verbaasd was dat Hij bij zulk een worm als ik zou willen wonen.

In die dagen las ik voornamelijk in het Nieuwe Testament en volgde het leven van de Verlosser van de kribbe tot het kruis van Golgotha. Het Woord van God en de troon van genade waren mij zo heilig dat ik voelde niet zonder die te kunnen leven. Ik wist indertijd niet veel van de zin van de Geest en had grote behoefte aan een uitlegger, iemand die mij kon leren welke weg ik moest gaan. Ik riep dagelijks tot God om deze Goddelijke hulp. Hij hoorde mij vanuit Zijn heilige hoogte en leidde mij een aantal malen in verscheidene delen uit Zijn Woord; ik moet dus zeggen dat de Heere alleen mijn Hulp was. Ik greep elke gelegenheid aan om in de gezegende inhoud ervan te lezen. Ik werd met name een keer getroffen door het ernstige gebod dat de Heere Jezus aan Zijn discipelen gaf, zoals is opgetekend in Markus 16:15,16, maar ik had de zalving van de Heilige Geest nodig om de betekenis ervan te begrijpen. Het behaagde de Geest Gods om mijn verstand tot meditatie en gebed op te wekken en op deze manier werd ik geleid om het belangrijke onderwerp van de doop te overwegen.

Ik voelde zulk een opspringen van Goddelijke liefde voor de genadige Verlosser en voor de geboden die Hij gaf, dat ik alles voor Hem zou hebben gedaan als dank voor de liefde en het medelijden die Hij had getoond door mijn arme, bezoedelde ziel uit de gevangenis van de hel te redden. In mijn eenvoud vroeg ik de Heere mij te tonen wat de doop betekende. Kort daarna was ik het opmerkelijke verhaal van Filippus en de kamerling aan het lezen toen mijn verstand enigszins verlicht werd en ik ertoe werd gebracht te zien dat het een begraven worden met Christus in de doop betekende. Ik voelde dat ik graag gedoopt zou worden in de beminde naam van de heilige Drie-eenheid en ik kon, net als de kamerling zeggen: 'Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?', want in mijn hart voelde ik dat Jezus Christus de Zoon van God is.

Enige tijd daarna maakte ik kennis met enkele vrienden die onder de prediking van meneer Irons van Camberwell gezeten hadden en ik hoopte dat ze mij misschien zouden onderwijzen in de verborgenheden Gods. Maar ik kende ze nog niet zolang toen ze het onderwerp 'doop' ter sprake brachten en mij vroegen of ik al gedoopt was. Ik antwoordde: 'Nee.' Ik ging een paar keer met hen mee om naar hun predikant, de heer I., te beluisteren. Maar hoewel hij de waarheid predikte, werd mijn ziel tijdens de predikatie niet gevoed. Ik was gewend Tiptaft, Philpot, Godwin en anderen te horen. Hun prediking doorwrocht elk hoekje en gaatje van mijn hart en ik zag hen als evenzovele wijze bouwers die in staat waren mijn ziel op te bouwen in de gezegende en bevindelijke waarheden van het Evangelie. Ik ging nu naar de kapel in Gower Street en soms naar de Zoarkapel. Een van mijn vrienden die ik hierboven noemde viel me aan over het onderwerp van de doop en ging zo ver te zeggen dat het slechts een schaduw was en niets betekende. Hij zei dat het essentieel is de doop door de Heilige Geest te kennen en te ervaren en dat ik me niet druk hoefde te maken over de doop met water. Hij raadde me sterk aan er niet meer aan te denken, maar meer te denken aan de doop

door de Heilige Geest en gaf me een boek om te lezen, geschreven door zijn voormalige predikant, meneer Irons. Tijdens het lezen merkte ik al snel dat meneer I. geen Baptist was. In plaats van onderwijs te geven, bracht dit boek me in grote verwarring en ik besloot te proberen om niet meer aan de waterdoop te denken.

Op een avond las ik de woorden: 'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?' (Hand.10:47). Ik zei tegen mezelf: 'De doop met water is goed, want het heilige Woord Gods vertelt me dat.' Op dat moment ontdekte ik dat ik verkeerd had gehandeld door naar de mens te luisteren over dit belangrijke onderwerp. Nu ik het Woord had ontvangen met nieuw licht van de hemel en nu ik een toename van het Goddelijk geloof in mijn ziel gevoelde, begon ik het Nieuwe Testament te onderzoeken en ik zag dat de doop een ordening, een plicht voor gelovigen was; niet ter bekering, maar om te onderhouden, in gehoorzaamheid aan de gezegende geboden van de dierbare Verlosser, en als de vrucht en de uitwerking van Goddelijke genade in de ziel. Mijn verstand werd op een zeer gezegende manier verlicht over dit onderwerp tijdens het lezen van Matthéüs 3, waar we een beschrijving vinden van de doop van de Heere Jezus door Johannes in de Jordaan. De minzaamheid van de Heere Jezus greep mij aan, en zijn grote nederigheid om zich door Johannes te laten dopen. Let eens op de uitwerking die deze woorden hadden op Johannes, want we lezen: 'Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?' O, wat een hemelse eerbied moet zijn ziel vervuld hebben toen niemand anders dan de Zoon van God kwam om door hem gedoopt te worden! 'Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.'

Toen ik deze beschrijving van Jezus' doop las, werd ik met heilige verbazing vervuld en het kleine woordje *ons* was een belangrijk woord voor me, want ik zag hoe Christus Zichzelf en heel Zijn volk bedoelde en zo ten voorbeeld gaf dat Zijn volk de voetstappen moet volgen van Hem Die zegt: 'Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven.' Ik zag dat de doop van de Heere Jezus in de Jordaan God de Vader en de Heilige Geest verheugde, want, 'terstond opgeklommen uit het water' (dus moet Hij het water zijn ingegaan). 'En zie, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk een duif, en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.' Als de Hemel de doop van de Heere Jezus, Die toch het Leven van Zijn Kerk is, zo eerde, volgt daaruit dan niet dat verhoudingsgewijs dezelfde heerlijkheid soms wordt geopenbaard aan degenen die zijn verenigd met Christus en hun Heere en Redder door dit graf van water, de doop, volgen? Alzo is de Schrift vervuld: 'want die Mij eren, zal Ik eren.' Ik zou tegen allen die God eren en liefhebben willen zeggen: Wees voorzichtig wat u tegen de doop naar voren brengt, want het voorbeeld en het gebod van Christus spreken u tegen. We hebben vele voorbeelden van Gods goedkeuring en goedgunstig aangezicht voor de navolgers van het Lam Gods in deze verachte ordening.

De Heere hielp mij alleen op Hem te zien om leiding en onderricht en ik voelde een innerlijk verlangen in mijn hart opwellen om de dierbare Heere Jezus te volgen. Toen ik met Zijn nabijheid begunstigd werd en met de vrijheid aan de troon van Zijn genade, vroeg ik de Heere of Hij voor mij een weg wilde openen om gedoopt te worden en ik vroeg Hem in het bijzonder mij niet toe te staan om Christus in het openbaar luchtig, lichtvaardig en op een zorgeloze manier aan te doen, maar met een sobere, plechtige gemoedsgesteldheid. Inwendig voelde ik een gewilligheid om nederig voor God te wandelen in die dingen, die Hem

behagen, en ik voelde grote plechtigheid en een soort van heilige eerbied toen de Geest der waarheid de geestelijkheid van de doop der gelovigen openbaarde. Als u zegt dat het niet uitmaakt of u gedoopt bent of niet, geeft u daarmee dan niet te kennen dat de Verlosser woorden tot Zijn Kerk en kinderen sprak die zonder betekenis waren? Volgt daar dan niet uit dat als we dit genadig gebod uit de mond van Gods geliefde Zoon kunnen negeren en nietswaardig achten, we om dezelfde redenen andere geboden, voorschriften en waarschuwingen uit Gods Woord kunnen negeren en nietswaardig achten?

Ik kom nu bij de tijd dat ik, door genade geleid, Christus in het openbaar kon aandoen. Ik kon niet rusten totdat ik mijn ziel blootlegde over het onderwerp bij de predikant die het zeer begunstigde instrument in Gods handen was in het prediken van vrede en vergeving aan mijn arme, zondezieke ziel en van de bevrijding van de macht van de zonde en de vloek van een verbroken wet. O gezegende tijd, o gelukzalige dag, o zoete overzetting uit het koninkrijk van satan naar het Koninkrijk van Gods geliefde Zoon! Ik zal nooit de zoete, vredige kalmte die ik in mijn boezem gevoelde vergeten toen ik mijn huis verliet om het geliefde Lam Gods te volgen in het graf van water. Ja, om met Hem in de doop begraven te worden. Op die manier naderde ik de Goddelijke ordening in een bedachtzame en vredige gemoedsgesteldheid en met een stil verlangen dat ik Gods goedgunstig aangezicht in mijn ziel zou mogen voelen. Tijdens de dienst was ik erg onder de indruk van wat ik zo dadelijk zou bijwonen en vroeg de Heere of ik nogmaals een zoeter getuigenis van Hem zou mogen ontvangen dat ik in gehoorzaamheid aan Zijn heilige wil wandelde. De koster kondigde gezang 428 aan en dit kwam met zulk een kracht tot mijn ziel dat ik bijna niet kon blijven zitten, met name de volgende twee regels:

*‘Jezus zegt: Laat elke gelovige,
In Mijn Naam gedoopt worden.’*

Ik dacht dat mijn arme ziel uit mijn lichaam zou springen en inwendig zei ik: ‘Heere, ik zal in Uw wegen wandelen.’ O, wat was dit een gezegend getuigenis voor mijn ziel. Wat een zoete zalving van de Heere, Die mij in staat stelde met Hem in de doop begraven te worden! Zo hoorde en beantwoordde de lieve Heere het roepen van mijn ziel en gaf mij nogmaals een zoet teken van Zijn liefde en ik ging af in het water en werd gedoopt in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De doop vond plaats in de rivier de Ouse en een groot aantal mensen was getuige van deze plechtigheid.

‘s Middags zat ik aan bij de ordening van des Heeren avondmaal met Zijn dierbare heiligen en genoot zeer van dat voorrecht. Als ik ooit de vrede Gods die alle verstand te boven gaat als een rivier in mij heb voelen stromen, dan was dat in de nacht toen ik mij ter ruste legde. De hemelse beloning in de ziel door het onderhouden van Gods geboden voelen we slechts als we door Gods Geest geleid die dingen doen, die Hem welbehagelijk zijn voor Zijn aangezicht. Ik ging op die gedenkwaardige nacht naar bed terwijl ik de liefde, barmhartigheid en vrede Gods in mijn hart uitgestort voelde, en dankbaarheid vloeide uit het diepst van mijn ziel tot de God van al mijn genade. Ik viel spoedig in slaap en werd rond drie uur ‘s nachts weer wakker toen de volgende woorden met grote zoete kracht kwamen: ‘En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water. En zie, de hemelen werden Hem geopend.’ Ik kan niet beschrijven wat ik onder deze woorden voelde. Ik had het antwoord van een goede conciëntie in wat ik had ondergaan en toen ik ‘s morgens naar

beneden kwam, vertelden mijn vrienden mij dat mijn aangezicht straalde van de liefde Gods. Deze heerlijke zegening duurde vele dagen en ik at en dronk bijna een week in Zijn wijnhuis. O, wat een schoonheid, zegening en harmonie zag ik in het Woord Gods en wat voelde ik een dankbaarheid dat het God had behaagd mijn arme ziel bij die van Zijn dierbare kinderen te scharen.

Ik zou daarom tegen degenen die verlangen om lid te worden van de kerk willen zeggen, dat de juiste weg naar de kerk hier op aarde is door middel van de doop met water en dat de bekwaamheid moet komen uit het werk des geloofs en der liefde in de ziel. God zal hen in de ordening en in Zijn huis eren. Maar van degenen die ertegen vechten zegt de Schrift: 'die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.'

Moge de Heere deze zwakke poging om Zijn waarheid uiteen te zetten aan de zielen van Zijn uitverkoren volk zegenen, want zo zal Zijn Naam alleen al de eer ontvangen.

Enoch Feazey